

Arrest

nr. 322 507 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DESTAIN
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat E. DESTAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 17 mei 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij reeds op 2 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk heeft ingediend.

Op 30 mei 2023 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten die op 31 mei 2023, in toepassing van artikel 18, lid 1, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 5 juni 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Verzoeker wordt op 11 juli 2023 overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.2. Op 6 januari 2025 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij reeds verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk op 2 mei 2023, in België op 17 mei 2023 en in Frankrijk op 26 juli 2023.

Op 24 januari 2025 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse en Franse autoriteiten.

Op 27 januari 2025 hebben de Oostenrijkse autoriteiten geweigerd verzoeker terug te nemen. Op 7 februari 2025 hebben de Franse autoriteiten met toepassing van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening ingestemd met de terugname van verzoeker.

Op 13 februari 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op 14 februari 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: Z(...)

voornaam: F(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Stya

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Z(...) F(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 06.01.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaart nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Hij stelt dat zijn Taskara ingehouden werd door de lokale politie.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 02.05.2023, in België op 17.02.2023 en in Frankrijk op 26.07.2023.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 23.01.2025. De betrokkene verklaart religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene zijn partner bevindt zich niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaart een meerderjarige broer met subsidiaire bescherming in België te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart in het kader van de Dublinprocedure uit België gerepatrieerd geweest te zijn naar Oostenrijk op 11.07.2023. De betrokkene verklaart er tot ongeveer 13.07.2023 verbleven te hebben. De betrokkene stelt vervolgens enkele dagen in Zwitserland verbleven te hebben. Daarna verklaart hij naar Frankrijk gereisd te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende op 26.07.2023. De betrokkene verklaart er ongeveer drie dagen bij een vriend in Parijs verbleven te hebben. De betrokkene verklaart daarna naar België gereisd te zijn, maar niet te weten wanneer hij aankwam.

Op 24.01.2025 werden de Oostenrijkse en Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 27.01.2025 ontvingen onze diensten een weigering van de Oostenrijkse instanties. Ze stellen dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende op 02.05.2023 in Oostenrijk. Ze stellen dat de betrokkene meteen onderdook. Ze verklaren dat de Belgische instanties de betrokkene op 11.07.2023 aan Oostenrijk overdroegen, maar dat de betrokkene daarop opnieuw onderdook. Ze stellen dat zijn verblijfplaats sinds 22.07.2023 ongekend is bij de Oostenrijkse instanties. Ze stellen dat de asielprocedure gedisciplineerd werd op 08.08.2023. Ze stellen verder een terugnameverzoek van de Franse instanties ontvangen te hebben op 28.08.2023. Ze stellen dit op 01.09.2023 geweigerd te hebben. De Oostenrijkse instanties stellen geen herzieningsverzoek van de Franse instanties ontvangen te hebben binnen de voorziene termijn. De betrokkene is in Oostenrijk gekend als: Z(...) F(...), °(...)/Afghanistan. Op 07.02.2025 stemden de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van de Regulerie (EU) No. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Marseille - Provence. De betrokkene dient zich na de transfer aan te melden in het préfecture des Bouches du Rhône. De betrokkene is in Frankrijk gekend als: Z(...) F(...), °(...)/Afghanistan.

De betrokkene stelt in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Hij verklaart dat hij in Frankrijk geen treinticket kocht en onderschept werd door de politie. Hij stelt daarna direct terug naar België gereisd te zijn. Hij stelt dat zijn vrienden hem zeiden dat hij achttien maanden moest wachten tot zijn Dublinprocedure weg zou vallen en dat hij daarna terug bescherming zou kunnen vragen.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Frankrijk werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in België. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Frankrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Frankrijk.

Indien de betrokkene van mening is dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Frankrijk en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk en dat, indien hij geen verzoek in Frankrijk wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Frankrijk weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht

over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Frankrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Franse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Frankrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaart een

verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broer zich hier bevindt. Hij stelt al sinds Afghanistan in België te willen wonen. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. De betrokkene stelt dat er daar niets slechts is, maar dat als hij zin heeft om ergens te wonen, hij daar naartoe gaat. Hij stelt van België te houden.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene al in Afghanistan besloten had om naar België te komen en van België houdt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft de verklaringen dat zijn broer subsidiaire bescherming in België heeft (DVZ, vraag 19 & 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene gehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Franse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

We wensen aan te geven dat de Franse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Frankrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Franse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 07.02.2025 hebben de Franse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk.

Een bron betreffende internationale bescherming in Frankrijk is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report: France - 2023 Update", laatste update op 24.05.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-FR_2023-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport stelt dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming (pagina 74, Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications").

Om het indienen van verzoeken en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", SPADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "preregistratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De verzoeker krijgt na het registreren van zijn verzoek om internationale bescherming een asielaanvraagcertificaat. Als dit attest wordt afgeleverd, begint de persoon aan de asielprocedure en moet hij zijn aanvraagformulier in het Frans invullen en binnen een termijn van 21 kalenderdagen naar OFPRA sturen (d.w.z. zijn asielaanvraag indienen), ongeacht of hij onder een reguliere of versnelde procedure valt (AIDA-rapport, pagina 27-28).

Indien de verzoeker om internationale bescherming uit een veilig land van herkomst komt, wordt de aanvraag behandeld volgens de versnelde procedure. Als de asielaanvraag al een definitieve negatieve beslissing van de CNDA heeft gekregen, kan de verzoeker alleen een verzoek tot heroverweging indienen bij het OFPRA als hij of zij over nieuw bewijs beschikt (AIDA-rapport, pagina 74). De betrokkene stelt een negatieve beslissing in Frankrijk ontvangen te hebben. Om een volgend verzoek in te dienen, moet de verzoeker, net als alle verzoekers, zich bij het prefectuur melden om zijn of haar aanvraag te registreren en een asielaanvraagcertificaat te verkrijgen. Sinds maart 2017 moet de persoon terug naar het oriëntatieplatform (SPADA) om een afspraak te maken op de GUDA zoals alle verzoekers om internationale bescherming.

Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina 55). Het

beroep moet per aangetekende brief of fax worden ingediend binnen 1 maand na de kennisgeving van de negatieve beslissing door OFPRA. De berekening van deze termijn is echter bemoeilijkt door de asiel- en immigratiewet van 2018, die bepaalt dat het aantal dagen dat is gebruikt om het verzoek om rechtsbijstand in te dienen vanaf de kennisgeving van de OFPRA-beslissing, in mindering wordt gebracht op de termijn voor het indienen van het beroep (AIDA-rapport, pagina 55). Deze wetswijzing legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen tegenwoordig een totale capaciteit van 109.814 plaatsen (pagina 120).

In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 127, "Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres"), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden (pagina 121, "It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants"). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 121, "In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated").

Alle asielzoekers krijgen materiële opvangvoorzieningen onder Artikel L. 551-9 Ceseda (pagina 112). Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart dat het zeer goed gaat met zijn gezondheid. Hij stelt geen medische behandeling te volgen.

Tot op heden werden geen medische documenten of andere objectieve elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De toegang tot dringende gezondheidszorgen wordt voor asielzoekers gegarandeerd in de nationale wetgeving (pagina 131). De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming (pagina 132, "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers"). Daarnaast stelt het rapport dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg kunnen verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering in het algemeen niet problematisch is (pagina 132, "As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France."). Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeborn kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (pagina 131-132) (cf. de officiële site van "Assurance Maladie" <https://www.ameli.fr/assure/droitsdemarches/europe-international/protection-sociale-france/demandeurdasile>).

Individuele met een lage inkom en die nog op een ziekteverzekering wachten en snel nood hebben aan gezondheidszorg, kunnen zich wenden tot de Open en gratis centra voor Toegang tot Gezondheidszorg

(PASS) in hun dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dit is daarom ook een mogelijkheid voor verzoekers onder de versnelde en Dublinprocedure. Daar zullen ze zorg ontvangen en, indien noodzakelijk, een medisch attest die nodig is om het behandelen van hun applicatie voor de publieke ziekteverzekering te versnellen. Volgens de wet zijn alle publieke ziekenhuizen verplicht om PASS diensten aan te bieden (pagina 132).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Franse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten (4) (...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel. Zijn overdracht naar Frankrijk is voorzien op 27 februari 2025.

Het hoogdringende karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, staat vast en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In de twee aangevoerde middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 2, 3, 4, 7, 19 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3, 7, 9, 13 en 17 van de Dublin III verordening, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 51/5, §4, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur op grond waarvan de autoriteit bij het nemen van een besluit rekening moet houden met alle gegevens van het dossier, van het beginsel van goed administratief beheer dat vereist dat elk besluit is gebaseerd op legitieme en juridisch toelaatbare redenen, van het beginsel van materiële motivering en de verplichting tot nauwkeurige, relevant en adequate motivering, van het redelijkheidsbeginsel, van het voorzorgsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting bij de twee aangevoerde middelen:

“PREMIER MOYEN

[...]

Première Branche

EN CE QUE la partie adverse considère que la France est l'Etat membre compétent pour traiter la demande de protection internationale du requérant en application de l'article 3, § 2 du Règlement n°604/2013 ;

ALORS QUE l'article 3, §2 du Règlement n° 604/2013 prévoit que : [...]

Que ce n'est donc que dans l'hypothèse où aucun des critères de responsabilité du Règlement Dublin III ne permet de désigner un Etat compétent que c'est le premier pays auprès duquel le requérant a introduit une demande de protection international qui est compétent ;

Que le critère « entrée et/ou séjour » est porté par l'article 13 du Règlement : [...]

Qu'en l'espèce, le franchissement irrégulier de la frontière a bien eu lieu il y a plus de 12 mois de sorte que le paragraphe 1er ne peut pas s'appliquer ;

Que par contre, le requérant a exposé, sans être contredit, être revenu en Belgique depuis le août 2023 et y avoir séjourné sans discontinuer de sorte qu'en application de l'article 13, § 3 du Règlement, c'est bien la Belgique qui est compétente ;

Que la partie adverse ne motive pas sa décision alors que si elle souhaite faire application de l'article 3, § 2, elle doit expliquer qu'aucun des critères de responsabilité ne s'appliquent ;

Que pourtant elle a été informée par le requérant lui-même qu'il réside en Belgique sans discontinuer depuis beaucoup plus de 5 mois ;

Que dans l'hypothèse où votre Conseil ne partagerait pas l'analyse du requérant quant à la responsabilité de la Belgique sur base de l'article 13, §2 du Règlement Dublin III, la France n'est pas le « premier pays d'introduction d'une demande de protection internationale » tel que le prévoit l'article 3, §2 ;

Que selon la partie adverse elle-même, la première demande de protection internationale de la partie requérante a été formulée auprès de l'Autriche ; Que c'est donc l'Autriche qui serait compétente en application de ce critère, nonobstant son refus ;

Que la partie adverse ne pouvait ainsi légalement, nonobstant l'accord de la France, décider que les dispositions du Règlement Dublin III lui permettent de considérer que c'est la France qui doit traiter sa demande de protection internationale ;

Que par ailleurs la partie adverse elle-même considère qu'il ne s'agit pas de la première demande de protection internationale en Belgique de la partie requérante puisqu'elle lui a délivré une annexe 26quinquies (introduction d'une demande de protection internationale ultérieure) ;

Que la partie adverse viole l'article 51/5, § 4, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que les articles 3 et 13 du Règlement Dublin III ;

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse considère qu'il n'y a aucune défaillance systémique dans le cadre de l'accueil des demandeurs de protection internationale et dans le cadre du traitement de leurs demandes, en se fondant sur plusieurs rapports ;

ALORS QUE l'article 3.2 du Règlement n°604/2013 (ci-après : « règlement Dublin III ») stipule : [...]

Que cette disposition est le corollaire indispensable du prescrit de l'article 3 de la CEDH, qui prohibe la torture ainsi que les traitements inhumains ou dégradants : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Que l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne reprend le même énoncé, l'article 19 de la même Charte protégeant quant à lui le citoyen contre les expulsions vers un pays où il risque d'être soumis à de tels traitements.

Que l'article 3 de la même Charte protège quant à lui le droit à l'intégrité physique de la personne.

Que cette interdiction absolue visée par les articles 3 de la CEDH et 4 de la Charte implique l'interdiction d'expulser un individu vers un État où il existe un risque sérieux qu'il ne subisse de mauvais traitements. Selon la Cour EDH, le principe de non-refoulement est inhérent à l'article 3 de la CEDH. En effet :

« L'article 3 (art. 3) ne ménage aucune exception et l'article 15 (art. 15) ne permet pas d'y déroger en temps de guerre ou autre danger national. Cette prohibition absolue, par la Convention, de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants montre que l'article 3 (art. 3) consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques qui forment le Conseil de l'Europe. On la rencontre en des termes voisins dans d'autres textes internationaux, par exemple le Pacte international de 1966 relatif aux droits civils et politiques et la Convention américaine des Droits de l'Homme, de 1969; on y voit d'ordinaire une norme internationalement acceptée.

Reste à savoir si l'extradition d'un fugitif vers un autre État où il subira ou risquera de subir la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants engage par elle-même la responsabilité d'un État contractant sur le terrain de l'article 3 (art. 3). Que l'aversion pour la torture comporte de telles implications, la Convention des Nations Unies contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants le reconnaît en son article 3 (art. 3): "Aucun État partie (...) n'extradera une personne vers un autre État où il y a des motifs sérieux de croire qu'elle risque d'être soumise à la torture." De ce qu'un traité spécialisé en la matière énonce en détail une obligation précise dont s'accompagne l'interdiction de la torture, il ne résulte pas qu'une obligation en substance analogue ne puisse se déduire du libellé général de l'article 3 (art. 3) de la Convention européenne. Un État contractant se conduirait d'une manière incompatible avec les valeurs sous-jacentes à la Convention, ce "patrimoine commun d'idéal et de traditions politiques, de respect de la liberté et de prééminence du droit" auquel se réfère le Préambule, s'il remettait consciemment un fugitif - pour odieux que puisse être le crime reproché - à un autre État où il existe des motifs sérieux de penser qu'un danger de torture menace l'intéressé. Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3) »(4) (le requérant souligne).

Que dans son arrêt *Paposhvili contre Belgique*, la Cour EDH a estimé qu'un éventuel éloignement doit être précédé d'une enquête de fond dans le cadre des articles 3 et 8 de la CEDH : [§§173-174, 184-188, 191]

Que la Cour considère donc qu'en cas d'éloignement, il incombe à l'État, conformément à l'article 1er de la CEDH, d'examiner la crainte de l'intéressé et le risque invoqué de traitements inhumains. Quand l'intéressé avance des éléments pour étayer ce risque, il revient aux autorités d'écarter tout doute à ce sujet. Le risque invoqué doit être examiné de manière minutieuse, en tenant compte de la situation générale dans le pays de destination ainsi que de la situation personnelle de l'intéressé ;

Que par ailleurs, la loi du 29 juillet 1991 érige en son article 2 l'obligation pour l'administration de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle ;

Que cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et que cette motivation doit être adéquate ;

Que l'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient ; Qu'en effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise »(5) ;

Qu'en outre, la motivation doit encore être adéquate, à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante ;

Que cette exigence de motivation permet également la vérification des éléments sur lesquels s'est fondée l'administration et les erreurs susceptibles de figurer parmi ceux-ci ;

Qu'à cet égard, le Conseil d'État a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » ;

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » ;

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »(6) ;

Qu'en conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance ;

Que l'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable, le principe de précaution et de proportionnalité ;

Que le principe du raisonnable veut que l'autorité administrative agisse de manière équitable et raisonnable ;
Que le principe de proportionnalité implique que l'intéressé est en droit de s'attendre à un comportement raisonnable de la part de l'administration ;

Que le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et à s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués ;

Que le requérant estime que l'ensemble des dispositions et principes visés au moyen ont été violés pour les raisons exposées dans les lignes qui suivent ;

Qu'à l'image de la plupart des pays d'Europe, la France est confrontée depuis plusieurs années à un afflux croissant de migrants et demandeurs de protection internationale sur son territoire ;

Que le dernier rapport AIDA à propos de la France mis à jour au mois de mai 2024(7) fait état de cet afflux croissant : « In 2023, 167,432 persons were registered as asylum seekers by the Ministry of Interior (compared to 155,773 in 2022), of which 145,522 as first applicants. OFPRA, with whom applications are lodged, reported a total of about 142,500 asylum seekers (compared to 131,254 in 2022). According to the Ministry of Interior, the nationality breakdown of people registered in GUDA for the first 10 countries of origin in 2023 was as follows: Afghanistan, Guinea, Türkiye, Ivory Coast, Bangladesh, DR Congo, Georgia, Sudan, Albania, Sri Lanka. » (p. 6).

Qu'en réaction à ce phénomène et comme il le sera démontré ci-dessous, la France mène depuis plusieurs années une politique officielle de dissuasion et un contrôle strict de l'immigration ;

Qu'à cet égard, la qualité et l'efficacité de ce système et les conditions réelles de l'accueil en France font l'objet de nombreuses critiques, renouvelées chaque année dans de nombreux rapports officiels, comme le rapport rédigé au nom de la commission d'enquête sur les migrations, les déplacements de populations et les conditions de vie et d'accès au droit des migrants, réfugiés et apatrides en regard des engagements nationaux, européens et internationaux de la France(8) ;

Que les manquements systémiques de l'État et un traitement déshumanisé de la politique relative aux questions migratoires en France y sont dénoncés sous le terme de maltraitements d'État ;

Que Guillaume ROSSIGNOL, directeur du Service jésuite des réfugiés en France, dénonçait encore ces défaillances systémiques dans un tribune publié dans Le Monde le 31 mai 2024(9) ;

Que la partie adverse elle considère que (pièce 1, p. 5) : [...]

La partie adverse ne fait qu'une lecture parcellaire du rapport AIDA dans lequel on peut également y lire que :

« The number of asylum seekers without material reception conditions is an increasingly important and worrying issue. If we compare the number of asylum applications pending at the end of 2023 according to Eurostat (146,175) and the number of asylum seekers benefitting from reception conditions at this date (102,196 persons in total at the end of December 2023 according to OFII), 627 this means more than 40,000 asylum seekers do not have reception conditions in France » (p. 117).

Que ce même rapport fait encore état d'autres manquements dans l'accueil des demandeurs de protection internationale :

“Access to accommodation: At the end of 2023, 108,814 places in accommodation centres dedicated to asylum seekers were funded by the ministry of Interior. However, at the end of 2023, 18.6% of the places occupied in accommodation centres (excluding overseas and CAES) were occupied by individuals who were no longer authorised to occupy these places such as rejected asylum applicants or beneficiaries of international protection after the period of authorised presence. Moreover, 2.65% of the places were not occupied (e.g., due to works, delays in orientation etc.). In 2023, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 59% of asylum seekers eligible to material reception conditions were effectively accommodated compared to 58% at the end of 2022. If we add asylum seekers who do not benefit from reception conditions, we can consider that about 85,000 asylum seekers were not accommodated in dedicated places in France (excluding overseas) as of the end of 2023” (p. 120);

Que face à l'afflux de migrants et de demandeurs de protection internationale, le sous-dimensionnement du système d'accueil français inquiète depuis maintenant plusieurs années, ce que relève une nouvelle fois la mise à jour du rapport AIDA :

« ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation. (p. 120).

In 2023, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 59% of asylum seekers eligible to material reception conditions – i.e., 102,196 persons in total at the end of December 2023 according to OFII – were effectively accommodated compared to 58% at the end of 2022. If we add asylum seekers who do not benefit from reception conditions, we can consider that about 85,000 asylum seekers were not accommodated in dedicated places in France (excluding overseas) as of the end of 2023. » (p. 21).

Que concernant la situation tout à fait particulière des demandeurs de protection internationale renvoyés en France dans le cadre du Règlement Dublin III, le rapport AIDA relève :

« Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications. If the asylum seeker comes from a safe country of origin, their application is examined under the accelerated procedure. If the asylum application had already received a final negative decision from the CNDA, the asylum seeker may apply to OFPRA for a re-examination only if they possess new evidence (see section on Subsequent Applications).

Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. **The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them.** The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages. When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

□ On the one hand, some Prefectures **do not register the asylum claims of Dublin returnees** and redirect them to the SPADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is very complicated and some **returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.**

□ On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and direct them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport.

Considering the **systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are eager to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.**

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are supposed to present themselves at the SPADA run by Forum réfugiés to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.

[...]

Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres that is the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in Conditions in reception facilities ” (p. 74).

Que confrontées au manque de places disponibles au sein des infrastructures d'accueil, les autorités nationales françaises sont alors contraintes d'opérer des choix et d'établir des priorités parmi les demandeurs de protection internationale, sur la base de leur vulnérabilité particulière et d'éventuelles circonstances individuelles. En ce sens, le rapport précise :

« In practice, there is a discrepancy between the type of places available and the reality of asylum seekers in France. Many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby **making it difficult for single men or women to be accommodated.** Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging their appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist » (p. 121).

Que la question de l'accès des demandeurs de protection internationale au réseau d'accueil français constitue un problème persistant, dénoncé depuis plusieurs années, et qui place la France en porte-à-faux avec ses obligations européennes et internationales ;

Que la France a d'ailleurs été condamnée par la Cour européenne des droits de l'homme en 2018 pour ne pas avoir exécuté les mesures d'hébergement ordonnées par les autorités judiciaires compétentes⁽¹⁰⁾;

Qu'à défaut d'autres solutions et sans ressource financière suffisante, les migrants et demandeurs de protection internationale, sans distinction d'âge ou de genre, sont alors contraints de dormir à la rue ou de rejoindre des camps informels⁽¹¹⁾ ;

Que cependant, ces camps informels sont régulièrement démantelés, sans qu'aucune solution alternative ne soit proposée et dans un climat de grande violence ;

Que la violence décrite concerne non seulement les migrants et demandeurs de protection internationale mais aussi les personnes apportant une aide humanitaire, comme déjà relevé par Human Rights Watch. Ces abus policiers s'inscrivent dans le cadre plus large d'une politique officielle visant à dissuader les migrants de se regrouper, notamment dans le nord de la France, en leur rendant la vie la plus misérable possible⁽¹²⁾ ;

Que depuis plusieurs années, il est estimé que le système français d'accueil et de traitement des demandes de protection internationale est trop complexe, peu accessible et peu intelligible, mêlant dans un véritable imbroglio administratif de multiples acteurs et instances décisionnelles(13) ;

Que face à la hausse du nombre de demandes d'asile en France, le retard accusé depuis plusieurs années et celui causé par la pandémie de COVID-19, les autorités françaises tentent d'accélérer le traitement des demandes de protection internationale, en s'appuyant notamment sur le concept de pays d'origine sûr. Toutefois, ce traitement accéléré ne favorise pas la prise en compte adéquate des facteurs de vulnérabilités des demandeurs de protection internationale et conduit à des résultats inégaux dans la reconnaissance, ou non, d'une protection ;

Qu'en marge des difficultés systémiques expérimentées par les demandeurs de protection internationale lorsqu'ils parviennent à s'adresser aux plateformes d'orientation existantes, d'importants délais d'attente sont également à prévoir ;

Que par ailleurs, il est à noter que le rapport inter-associatif « Les oubliés du droit d'asile » (voir supra) indique qu'un grand nombre de demandeurs de protection internationale ne touchent dans les faits pas l'allocation financière de base à laquelle ils ont pourtant droit ;

Que tous ces éléments font naître des doutes légitimes dans le chef des demandeurs de protection internationale, concernant notamment la réalité de l'examen de leur demande par les autorités compétentes ;

Que plus généralement, ils témoignent de l'engorgement d'un système d'accueil et de traitement des demandes de protection internationale inadapté depuis des années ;

Que la hausse du nombre d'arrivées place la France dans l'incapacité de traiter l'entièreté des demandes de façon juste, équitable et dans un délai raisonnable et compromet toute réelle amélioration dans l'accueil des réfugiés et le traitement de leurs demandes de protection internationale ;

Que dans ces conditions, la violence étatique, tant physique qu'administrative, dont les demandeurs d'asile font l'objet en France doit être appréciée avec le plus grand sérieux. Les souffrances occasionnées par le déracinement et par la trajectoire migratoire des demandeurs de protection internationale conjuguées aux conditions d'accueil déplorables auxquelles ils sont parfois confrontés en France et à l'instabilité générée par les aléas de la procédure d'asile entraînent un risque sérieux de dégradation de leur état de santé physique et psychologique ;

Que le rapport AIDA sur la France pointe plusieurs défaillances dans la prise en charge des demandes d'asile :

- L'accès à l'enregistrement des demandes d'asile est compliqué en raison du système de prise de rendez-vous par téléphone en Île-de-France. De nombreux demandeurs n'arrivent pas à obtenir un rendez-vous malgré plusieurs tentatives :

« The technical and practical obstacles to access to the telephone platform have resulted in "virtual queues" of asylum seekers who do not manage to receive a response despite repeated attempts during several days. » (p. 44)

- Bien que la loi prévoit un délai de 3 jours pour enregistrer une demande, dans la pratique, cela prend parfois plusieurs semaines, voire des mois :

« The access to the asylum procedure reaches 1 month on average. In addition, asylum seekers have faced difficulties in accessing SPADAs, especially in the Ile-de-France region (Paris and surroundings). » (p. 43)

- L'obligation de rédiger la demande en français est un obstacle majeur pour de nombreux demandeurs qui n'ont pas d'assistance :

« The requirement to write the asylum application in French remains a serious constraint. For asylum seekers who do not benefit from any support through the procedures and who may face daily survival concerns, not least due to lack of accommodation, the imposed period of 21 days is very short. » (p. 46)

- Certaines demandes sont traitées en procédure accélérée, réduisant les délais d'examen et limitant les recours possibles. Cela impacte notamment les personnes considérées comme venant de pays "sûrs" :

« An accelerated procedure entails that the person has 21 calendar days to lodge their application with OFPRA and that the latter has, in theory, 15 days to examine and decide on the case. The deadlines are even more limited for both the asylum seeker and OFPRA if the person is held in administrative detention. » (p. 28)

Le manque de moyens financiers entraîne également d'importantes complications pour l'accès des demandeurs de protection internationale aux services compétents pour l'examen de leur demande, en particulier dans le cas des demandeurs de protection internationale dublinés (p. 74) :

« Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a "safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages ».

Qu'en l'espèce, il est prévu que le requérant soit rapatrié vers à l'aéroport de Marseille et qu'elle doit se présenter à la préfecture des bouches du Rhône, par ses propres moyens ;

Que la politique hostile de la France à l'égard des demandeurs de protection internationale sur son sol s'est à nouveau illustrée au travers d'une nouvelle proposition de loi facilitant les expulsions des étrangers « délinquants » et en **restructurant fondamentalement le système d'asile** (14) ;

Que cette politique hostile de la France s'est accentuée par le durcissement et l'adoption du projet de loi sur l'immigration en décembre 2023. Ce texte a fait l'objet de lourdes critiques de la part de nombreuses associations de défense des droits humains. A titre d'exemple, Human Rights Watch dénonce un texte comme étant le plus régressif depuis des décennies. Elle déclare également que la loi « heurte de plein fouet les principes de notre République » (15) ;

Que par ailleurs, la LDH, tout comme plus de 150 organisations, appelle les citoyens à se mobiliser pour dénoncer **cette loi qui remet en cause des principes républicains fondamentaux** :

« Le 19 décembre dernier, le Sénat et l'Assemblée nationale ont adopté à la majorité le projet de loi immigration. Cette adoption va dans le sens d'une remise en question sans précédent des valeurs républicaines. Instauration de quotas migratoires, conditionnement d'aides sociales à cinq ans de séjour régulier, conditionnalité de l'aide publique au développement, durcissement des conditions d'accès à la nationalité, mise en place d'une caution pour les étudiants étrangers sont autant de lignes rouges qui sont franchies. Ironie du sort, le texte va jusqu'à conditionner l'obtention d'un titre de séjour au respect des principes républicains à l'heure où nous nous en éloignons.

Au-delà de s'en prendre drastiquement au droit des étrangers, cette loi vient compliquer encore davantage le travail mené par les salariés et les bénévoles de nombreuses associations et structures de l'économie sociale et solidaire qui interviennent en aide aux plus démunis. Ainsi, la loi prévoit des restrictions à l'hébergement d'urgence pour les personnes qui sont visées par une obligation de quitter le territoire, entravant plus encore la tâche pour les structures qui luttent contre la précarité. Ce n'est pas aux associations de cautionner la préférence nationale ! »(16).

Que la loi a fait l'objet d'un recours devant le Conseil constitutionnel. Les députés relevaient en effet une trentaine d'articles contraires aux principes constitutionnels et réclamaient la censure totale de la loi adoptée (17). Finalement, par une décision du 25 janvier 2024, le Conseil constitutionnel a censuré une partie de la loi, qui n'en reste pas moins extrêmement dure. En effet, comme l'expliquent des élus de la ville de Grenoble :

« les mesures maintenues dans le texte témoignent de la mise en oeuvre de conditions toujours plus drastiques de régularisation et la facilitation du blocage administratif des personnes exilées qui plongeront ou maintiendront des centaines de milliers de personnes dans l'irrégularité, malgré des années de vie en France, malgré leurs liens privés et familiaux, malgré leur insertion et leur participation à la société française, aggravant et participant à plein de ce que les associations nomment « la fabrique des sans-papiers par l'État » (18).

Qu'un rapport du Sénat français, publié en mai 2022, faisait état des carences, de la complexité des procédures, de l'illisibilité du droit applicable et des conditions d'accueil déplorables en France (19).

Que la loi sera finalement adoptée le 26 janvier 2024. Le rapport AIDA constate que :

« The law establishes an unprecedented link between reception and the asylum procedure: a person who leaves their accommodation without legitimate reason, in addition to losing their reception conditions as before, will see their asylum application closed by OFPRA. These provisions came into force on January 28, 2024, the day after the publication of the law in the Official Journal » (p. 18).

Que le 9 octobre 2024, la Commission nationale consultative des droits de l'homme (ci-après « CNCDH ») rend un avis sur la loi du 26 janvier 2024 (20) :

« 2. La CNCDH a décidé de publier cet avis malgré la promulgation de la loi le 26 janvier 2024. La persistance de la mise à l'agenda politique et médiatique de la question migratoire, invariablement présentée comme un « problème », et même un problème majeur, renforce la nécessité d'interpeller le nouveau Gouvernement et les parlementaires, dans la continuité de la lettre envoyée le 28 novembre 2023 (2). Cet avis, bien qu'il ne s'inscrive pas dans le cadre d'une nouvelle procédure législative, constitue **un suivi que la Commission juge nécessaire pour alerter sur les conséquences graves de cette loi**. Elle réitère son appel à un changement d'esprit concernant la politique d'immigration (3), rompant avec une approche centrée sur la répression, pour adopter une vision centrée sur l'intégration, à la fois réaliste – qui reconnaît la réalité et la permanence du phénomène migratoire – et hospitalière. Cette nouvelle orientation devrait intégrer les enjeux géopolitiques mondiaux et les défis posés par la crise climatique, tout en garantissant le respect des droits et de la dignité des personnes étrangères arrivantes et présentes sur le territoire français.

3. Malgré la présentation par le Gouvernement de ce texte de loi comme « équilibré », la Commission constate au contraire qu'il compromet sérieusement le respect et l'application des droits fondamentaux qu'elle a pour mission de protéger et de promouvoir. **Cette loi, au lieu de répondre aux besoins en matière de protection des droits des personnes migrantes, aggrave des situations déjà alarmantes.** La CNCDH regrette qu'elle n'ait pas apporté de réponses à des problématiques urgentes telles que l'enfermement illégal des personnes migrantes (4), en particulier à la frontière franco-italienne, les expulsions abusives (5), et l'absence de mesures adéquates pour renforcer la protection des personnes les plus vulnérables. Le texte n'apporte pas plus de réponse aux nombreux problèmes soulevés par la dématérialisation des demandes de titre de séjour, souvent inaccessibles aux personnes précaires. Cette situation perdure sans qu'aucune

solution ne soit apportée par la législation, révélant ainsi l'incapacité de cette dernière à remédier aux injustices flagrantes générées par des démarches inadéquates.

(...)

6. Enfin, **cette loi s'inscrit dans un contexte de banalisation croissante de la xénophobie et la stigmatisation des migrants dans le débat public**, une tendance que la Commission avait déjà signalé dans son rapport sur le racisme de 2022 (9). S'ajoute à cela une montée inquiétante de l'hostilité envers les associations de soutien aux personnes migrantes. Ce climat délétère est alimenté par certains discours politiques et médiatiques (10). Les migrants y sont souvent « criminalisés et même déshumanisés » (11), accusés d'être responsables de problèmes liés au terrorisme, à l'insécurité ou au chômage. **Ces amalgames renforcent les stéréotypes, banalisent les discours racistes et nuisent à la cohésion sociale.** La Commission dénonce cette représentation et critique l'usage récurrent du terme « pression migratoire » dans les discours officiels, repris notamment sans distance critique par le Conseil d'Etat dans son avis sur la loi (12). Cette rhétorique, sans fondement objectif (13), tend à légitimer des politiques répressives et inefficaces, tout en exacerbant un climat de peur et de rejet. »

Qu'ajoutons que Votre Conseil a jugé, dans un arrêt n° 303 401 du 19 mars 2024, que « le dispositif d'accueil des demandeurs de protection internationale en France présente des défaillances systémiques, en développant notamment avec les termes qui suivent : [...]

Que votre Conseil fonde cette décision une version antérieure du rapport AIDA. A cet égard, il est utile de comparer la version actualisée du rapport pour savoir si l'on peut encore considérer qu'une défaillance systémique existe :

- L'augmentation du nombre de demandeurs exerce une pression accrue sur les services d'asile : « In 2023, 167,432 persons were registered as asylum seekers by the Ministry of Interior (compared to 155,773 in 2022). » (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, p. 20) ;

- En 2022, le taux de protection en appel était plus élevé, ce qui signifie que les chances d'obtenir une protection diminuent : « The overall protection rate stood at 31.4% in first instance (OFPRA) and 20.5% at appeal stage (CNDA). » (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, p. 20) ;

- Il y a une augmentation du nombre de demandeurs d'asile sans hébergement : « More than 40,000 asylum seekers did not have reception conditions in France as of December 2023. » (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, p. 20) ;

- Il y a une occupation des centres d'hébergement par des personnes non éligibles, ce qui réduit également le nombre de places : « 18.6% of the places occupied in accommodation centres were occupied by individuals who were no longer authorised to occupy these places. », (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, p. 21) ;

Le nombre de procédure Dublin a fortement augmenté : « At the end of 2023, 36,917 of the asylum seekers were in a Dublin procedure (29,446 at the end of 2022). », (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, p. 20) ;

- Les conditions de détention des étrangers en Centre de RA sont dénoncées comme indignes: « The General Controller of places of deprivation of liberty indicated that the conditions, in the majority of cases, 'seriously undermine the dignity and fundamental rights of those detained'. » (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, p. 21) ;

- L'accès aux documents d'état civils est plus difficile, alors qu'ils sont indispensables pour régulariser la situation d'un demandeur d'asile : « The average waiting time for the establishment and issuance of civil status documents for BIPs was 14.5 months, following the trend of steady increase in recent years (10.3 months in 2022, 8 months in 2021). » (rapport AIDA 2023 actualisé en mai 2024, pp. 21-22).

Que si le rapport AIDA ne fait pas encore mention des chiffres de 2024, le Monde relève déjà des premières données objectives (21) :

« L'année passée, 31 250 sans-papiers ont été régularisés, soit une baisse de 10 %, tandis que 21 601 étrangers ont été expulsés, une hausse de 26,7 %. En ce qui concerne la demande d'asile, une baisse de 5,5 % a eu lieu, à 157 947 dossiers. »

Que le nombre de demandeurs de protection internationale pour 2024 est donc toujours supérieur à 2022, année de laquelle a été rédigé le rapport AIDA dans sa version applicable au moment de l'arrêt de votre Conseil ;

Que même si le sujet de l'immigration est habituellement au cœur du discours porté par le Rassemblement National (22), force est de constater qu'il a gagné du terrain même dans les partis de la droite plus traditionnelle. On peut noter par exemple l'intervention du premier ministre, François Bayrou, parlant de « submersion migratoire » à Mayotte en fin d'année 2024, et qui a suscité de nombreuses critiques (23) ;

Qu'une sortie dans la presse n'est pas suffisante pour montrer des défaillances systémiques, elle témoigne cependant d'une normalisation des discours anti-immigration en France. Si l'on se penche sur les résultats des élections qui ont eu lieu après la dissolution de l'assemblée nationale, on peut voir les résultats suivants : Le Rassemblement National est désormais le parti avec le plus de représentants à l'assemblée (124 sur 576), suivi par la coalition Ensemble pour la République, parti du président (94 représentants), on peut encore compter l'Union des Droites pour la République (16 représentants) et la Droite Républicaine (47 représentants) (24) comme partis de droites.

Que le Rassemblement National proposait – entre autres - les points suivants dans son programme (25):

- Suppression de toutes les dérogations qui empêchent les expulsions des étrangers ;
- Retour du délit de séjour irrégulier ;
- Suppression du droit de sol
- Remplacement de l'Aide Médicale d'Etat par une Aide d'Urgence Vitale ;
- Restriction du regroupement familial par le durcissement des conditions (emploi stable, ressources précisément définies, etc.) ;
- Suspension de toutes les régularisations de clandestins par les préfets

Que la coalition Ensemble pour la République a fait campagnes en défendant les idées suivantes (26) :

« expulser du territoire national tout étranger délinquant ou radicalisé qui représente une menace à l'ordre public ;

Toute délivrance d'une carte de séjour de longue durée sera conditionnée à la maîtrise du français et au respect des valeurs républicaines ;

Nous ouvrirons des centres de rétention aux frontières extérieures de l'Europe pour examiner la situation des migrants avant qu'ils n'arrivent sur notre sol »

Que l'Union des Droites pour la République considère comme des priorités des mesures telles que (27):

- Abolir le droit du sol et le regroupement familial en appliquant la préférence nationale et européenne pour sortir de l'immigration de masse ;
- Supprimer l'Aide Médicale d'Etat et imposer des quotas migratoires. Supprimer les allocations pour les étrangers résidents en France depuis moins de 5 ans ;
- Rétablir l'ordre républicain en expulsant les étrangers délinquants, en créant 20 000 places de prisons et en s'opposant à la destruction des peines.

Que pour finir, on peut lire dans le programme de la Droite Républicaine (28) :

- Rétablir le délit de séjour irrégulier ;
- Remplacer l'Aide médicale d'Etat (soins gratuits pour les immigrés illégaux) par une aide médicale d'urgence ;
- Durcir les conditions d'obtention des titres de séjour, notamment familiaux (maîtrise de la langue, niveau de revenu...) ;
- Conditionner l'accès des étrangers extra-européens aux aides sociales (prestations familiales, aides au logement...) à une durée minimale de présence régulière en France ;
- Mettre fin à l'automatisme du droit du sol ;
- Exclure les étrangers sous Obligation de quitter le territoire français (OQTF) du droit à l'hébergement d'urgence ;
- Systématiser les OQTF pour les étrangers déboutés du droit d'asile

Qu'il y a donc 281 élus, c'est-à-dire presque la moitié, enclin à voter des législations moins favorables, pour ne pas dire discriminatoires, qui pénaliseraient les migrants et les demandeurs d'asile ;

Qu'il n'est pas possible de prévoir ce qu'une législature nous réserve. On peut quand même raisonnablement envisager que la France va continuer de durcir sa politique migratoire pendant les prochaines années, d'autant qu'il y a déjà des nouvelles règles en ce sens, comme par exemple les nouvelles exigences d'aptitudes linguistiques en français, au nom de l'intégration (29) ;

En considérant que votre Conseil a déjà reconnu l'existence de défaillance systémiques en France le 19 mars 2024, et que depuis cette date :

- Un nouveau rapport AIDA montre une situation moins favorable en 2023 par rapport à 2022 ;
- Des élections ont eu lieu, après une campagne largement portée sur les questions migratoires et suite auxquelles presque la moitié des députés affiliés à des groupes politiques défavorables à l'immigration, et que le gouvernement a annoncé qu'une nouvelle loi immigration allait être votée en 2025 (30) ; et
- Un premier rapport statistique sur l'année 2024 qui met en évidence une situation encore moins favorable par rapport à 2023 (31) ;

Que la défaillance systémique de l'accueil et de la prise en charge des demandeurs de protection internationale en France est établie et rien ne laisse présager une amélioration significative pour pallier à cette défaillance dans un futur proche, que du contraire ;

Que cette défaillance systémique risque d'entraîner dans le chef du requérant une violation de l'article 3 de la CEDH et des articles de la Charte tel que visés au présent moyen ;

Que l'ensemble des éléments développés supra figurent dans les rapports auxquels la partie adverse avait accès et/ou fait référence ;

Que la Cour de justice de l'Union européenne a rappelé dans un arrêt récent à propos de l'examen des défaillances systémiques que :[§§75-78] (32)

Que la partie adverse ne peut ainsi se contenter de faire du « cherry-picking » dans des rapports tels que le rapport AIDA et sans tenir compte des informations qui ne vont pas dans le sens souhaité ;

Que force est de constater que la partie défenderesse en ce qu'elle se borne à rappeler les règlements et lois en vigueur, et se refuse à prendre en considération les informations à sa disposition, la motivation de l'acte attaqué ne paraît pas adéquate et méconnaît les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que les principes généraux de bonne administration, en particulier le devoir de minutie ainsi que l'article 3 du Règlement Dublin III ;

Troisième Branche

EN CE QUE la décision indique à propos de la vie familiale du requérant que : [...]

ALORS QUE l'article 8 de la CEDH se lit comme suit : [...]

Que cette disposition, dont le contenu est reproduit à l'article 22 de la Constitution belge et à l'article 7 de la Charte, est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt *Conka c. Belgique* du 5 février 2002 que :

« Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, *Iatridis c. Grèce* [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et en déduit l'obligation d'un examen rigoureux des circonstances particulières :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka* 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que conformément au paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH, il n'est envisageable pour la partie adverse de ne restreindre la vie privée et familiale du requérant que par une mesure qui serait « nécessaire dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires

« que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté ». (33).

Que la Cour rappelle généralement que : « Les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (*Slivenko c. Lettonie* [GC], no 48321/99, § 113, CEDH 2003-X, et *Berrehab c. Pays-Bas*, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28). Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les intérêts de la société (voir, parmi maints autres, *Boultif*, précité, § 47). Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, *Société Colas Est et autres c. France*, no 37971/97, § 47, CEDH 2002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 » (34) (souligné par le requérant).

Qu'il est clair dans la jurisprudence de la Cour que les relations entre frères sont susceptibles d'être couvertes par la protection de l'article (35)

Que la jurisprudence retient également que « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (36) ;

Que l'analyse faite par la partie adverse ne tient pas compte de la vie familiale du requérant et se contente d'une analyse au sens du règlement Dublin III et de ses critères de responsabilité ;

Que pourtant, il ressort clairement des considérants du même règlement que :

« 14. Conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, **le respect de la vie familiale devrait être une considération primordiale pour les États membres lors de l'application du présent règlement.**

15. Le traitement conjoint des demandes de protection internationale des membres d'une famille par un même État membre est une mesure permettant d'assurer un examen approfondi des demandes, la cohérence des décisions prises à leur égard et d'éviter que les membres d'une famille soient séparés.

16. Afin de garantir le plein respect du principe de l'unité de la famille et dans l'intérêt supérieur de l'enfant, **l'existence d'un lien de dépendance** entre un demandeur et son enfant, son frère ou sa sœur ou son père ou sa mère, du fait de la grossesse ou de la maternité, de l'état de santé ou du grand âge du demandeur, devrait devenir un critère obligatoire de responsabilité. De même, lorsque le demandeur est un mineur non

accompagné, la présence sur le territoire d'un autre État membre d'un membre de sa famille ou d'un autre proche pouvant s'occuper de lui devrait également constituer un critère obligatoire de responsabilité.

17. Il importe que tout État membre puisse déroger aux critères de responsabilité, notamment pour des motifs humanitaires et de compassion, **afin de permettre le rapprochement de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent** et examiner une demande de protection internationale introduite sur son territoire ou sur le territoire d'un autre État membre, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères obligatoires fixés dans le présent règlement ».

Que le règlement Dublin III ne peut s'appliquer au mépris de l'article 8 de la CEDH ;

Que la partie adverse aurait dû avoir plus d'égards à la situation du requérant ;

Que le requérant est vulnérable notamment en raison des persécutions qu'il a vécu au pays d'origine et de son trajet migratoire ;

Que l'arrivée en Europe depuis l'Afghanistan entraîne également un choc culturel et sociétal qu'il ne faut pas minimiser ;

Que dans un tel contexte, le fait de pouvoir s'appuyer au quotidien sur un membre de sa famille est précieux ;

Que c'est d'autant plus le cas en l'espèce au vu des défaillances des différentes autorités administratives, qu'elles soient belges, autrichiennes ou française, d'informer correctement la partie requérante de ses droits et obligations et de respecter ses droits, notamment le droit à l'accueil ;

Que outre le soutien affectif, le requérant est pris en charge par son frère, dans la mesure de ce qui lui est possible depuis plus de deux années ;

Qu'il aurait a minima fallu opérer à une balance des intérêts en présence, ce que la partie adverse a manqué de faire, la décision ne fait même pas référence à l'article 8 de la CEDH et au droit à la vie privée et familiale.

Partant, il y a une violation des obligations de motivation et de l'article 8 de la CEDH, le moyen est fondé.

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être suspendu en extrême urgence

DEUXIEME MOYEN

[...]

EN CE QUE la partie adverse adopte un ordre de quitter le territoire à la suite de la décision de refus de séjour sans le motiver légalement et in specie, ou en tout cas sans le motiver autrement que par un renvoi à l'article 51/5 §4 de la loi du 15 décembre 1980 et la décision de refus de séjour ;

ALORS QUE l'article 51/5, §4 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :[...]

Que votre Conseil a jugé dans un arrêt n° 312 626 du 5 septembre 2024 que :

« La décision de refus de séjour n'entraîne pas automatiquement le constat que cet étranger séjourne de manière illégale dans le Royaume. Il est en effet possible qu'il y soit autorisé au séjour ou qu'il puisse y séjourner provisoirement pendant le traitement d'une autre demande.

Il revient dès lors à la partie défenderesse d'examiner si celui-ci n'y séjourne pas également de manière illégale et, le cas échéant, de procéder à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire. Cet ordre peut uniquement être délivré sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Une décision de refus de séjour et un ordre de quitter le territoire ont également des conséquences juridiques différentes. La conséquence d'une décision de refus de séjour est que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, lequel incombe, en l'espèce, à l'Autriche. Un ordre de quitter le territoire a pour conséquence que l'étranger doit quitter le territoire belge.

Etant donné, d'une part, que la décision de refus de séjour et l'ordre de quitter le territoire requièrent une appréciation au regard de dispositions légales différentes et, partant, un examen et une base juridique distincts et, d'autre part, que ces décisions ont des conséquences juridiques distinctes, il doit en être conclu qu'il s'agit d'actes administratifs distincts, qui peuvent chacun être contestés sur une base propre devant le Conseil. Le fait que la suspension éventuelle d'une décision de refus de séjour a pour effet que l'ordre de quitter le territoire, figurant dans le même acte de notification, doit également être suspendu, n'énervé en rien le constat qui précède et permet seulement de conclure qu'il peut être indiqué pour l'étranger qui estime que la décision lui refusant le séjour a été prise illégalement, de contester les deux décisions. Le constat qu'un ordre de quitter le territoire n'a pas été pris conformément à la loi n'a par contre aucune conséquence sur la décision de refus de séjour figurant dans le même acte de notification. Il peut dès lors arriver que le Conseil constate que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire a eu lieu en méconnaissance de la loi, sans que ce constat ait un impact sur la décision de refus de séjour qui a été notifiée à l'étranger par un même acte. La suspension de cet ordre de quitter le territoire ne modifie en rien la nature ou la validité de cette décision de refus de séjour.

Il ne peut cependant être déduit de cette notification par un seul et même acte qu'il ne s'agit pas de deux décisions distinctes (dans le même sens : CE 5 mars 2013, n° 222.740 ; CE 10 octobre 2013, n° 225.056 ; CE 12 novembre 2013, n° 225.455, CCE 19 décembre 2013, n° 116 000).

3.4.1.3. En l'espèce, la motivation de l'ordre de quitter le territoire ne suffit pas à considérer que cette décision est adéquatement et suffisamment motivée en droit, l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 étant, ainsi qu'il est rappelé ci-avant, la seule base légale applicable. Il y a lieu d'observer, par ailleurs, que la seule base légale mentionnée dans l'acte attaqué est l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, lequel ne constitue pas un fondement légal suffisant pour la prise d'un ordre de quitter le territoire.

Ainsi que rappelé ci-avant, le fait que la partie défenderesse a considéré que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile du requérant, ne permet pas d'en conclure automatiquement que celui-ci ne séjourne pas légalement dans le Royaume. Sans préjudice de la question de savoir si, conformément à l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, l'ordre de quitter le territoire « pouvait » ou « devait » être pris, la partie défenderesse devait en tout état de cause respecter son obligation de motivation formelle des actes administratifs. Ce n'est d'ailleurs que par le respect de cette obligation qu'il peut être constaté si la décision est prise en vertu d'une compétence discrétionnaire ou non. »(37) ;
Que l'enseignement qui peut être tiré de cette jurisprudence s'applique au cas d'espèce ; Que le requérant fait siens les motifs de la décision ;
Que la décision d'ordre de quitter le territoire n'est pas motivée ;
Que par ailleurs la partie adverse indique succinctement d'une part que le requérant doit quitter le territoire Schengen, sous réserve d'un droit de séjour dans un des Etats et d'autre part qu'il sera remis aux autorités françaises ;
Qu'au vu des craintes que le requérant exprime par rapport à un retour dans un pays d'origine, la décision tel qu'elle est motivée ne permet pas de s'assurer que le principe de non-refoulement sera respecté ;
Qu'enfin la partie adverse ne motive pas sa décision quant à la vie privée et familiale du requérant alors que l'article 74/13 de la loi lui impose d'en tenir et de motiver sa décision spécifiquement quant à ce (vie familiale dont il n'a pas été tenu compte en dehors des critères de responsabilités du Règlement Dublin comme exposé dans le cadre du premier moyen) ;
EN TELLE SORTE QUE l'ordre de quitter le territoire doit être annulé et entre-temps suspendu."

De middelen worden omwille van hun inhoudelijke verbondenheid hierna samen behandeld.

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift voegt verzoeker de Belgische verblijfskaart van zijn broer (verzoekschrift, stuk 3) toe.

2.4. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt er in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Frankrijk toekomt nu uit vingerafdruckenonderzoek blijkt dat verzoeker op 26 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk heeft ingediend, dat de Belgische autoriteiten op 24 januari 2025 een terugnameverzoek hebben gericht aan de Franse autoriteiten, dat de Franse autoriteiten op 7 februari 2025 op basis van van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening tot terugname hebben ingestemd, dat er niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dablingehoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist en stelt dat de bestreden beslissing een kennelijk onjuiste opvatting van het recht en van de feiten weergeeft, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar

behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Verzoeker voert (in het eerste onderdeel van het eerste middel) een schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, lid 2, en 13 van de Dublin III verordening. Hij betwist dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is.

In eerste orde voert verzoeker een schending aan van artikel 13, lid 2, van de Dublin III verordening en stelt dat België de verantwoordelijke lidstaat is geworden.

Artikel 13 van de Dublin III verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker werpt op dat hij meer dan twaalf maanden geleden op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden komende vanuit een derde land en hij sinds augustus 2023, nadat hij was overgedragen aan Oostenrijk, is teruggekeerd naar België waar hij gedurende een onafgebroken periode van meer dan vijf maanden heeft verbleven alvorens hij er een (tweede) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 6 januari 2025.

In tweede orde voert verzoeker een schending aan van artikel 3, lid 2, eerste alinea, van de Dublin III verordening en stelt dat Oostenrijk nog steeds de verantwoordelijke lidstaat is omdat hij in die lidstaat zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Artikel 3, lid 2, eerste alinea, van de Dublin III verordening luidt als volgt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

De Raad kan verzoeker geenszins volgen waar hij meent dat België of Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft. (...)”

Artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening luidt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen; (...)”

Nadat verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in België had ingediend op 6 januari 2025 blijkt uit vingerafdrukkenonderzoek dat verzoeker reeds verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk op 2 mei 2023, in België op 17 mei 2023 en in Frankrijk op 26 juli 2023. Op 24 januari 2025 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse en Franse autoriteiten. Op 27 januari 2025 hebben de Oostenrijkse autoriteiten geweigerd verzoeker terug te nemen. Op 7 februari 2025 hebben de Franse autoriteiten met toepassing van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening ingestemd met de terugname van verzoeker.

Waar verzoeker opwerpt dat niet Frankrijk maar België de verantwoordelijke lidstaat is, wijst de Raad op het expliciete terugnameakkoord van de Franse autoriteiten van 7 februari 2025 (administratief dossier, stuk 82), waardoor een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van artikel 13 van de Dublin III verordening derhalve niet aan de orde is.

Waar verzoeker opwerpt dat niet Frankrijk maar Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is, wijst de Raad op het antwoord van 27 januari 2025 van de Oostenrijkse autoriteiten op het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten. De Oostenrijkse autoriteiten stellen dat hun verantwoordelijkheid is beëindigd en dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is geworden:

“A/m person applied for international protection in Austria on 02.05.2023. However, a/m person absconded immediately afterwards. On 11.07.2023 Belgium transferred a/m person back to Austria and he absconded again. His whereabouts have been unknown to the Austrian Authorities since 22.07.2023. Therefore his asylum procedure was discontinued due to unknown whereabouts (no decision) on 08.08.2023.

However, on 28.08.2023 we received a take back request by the French Dublin Unit which we rejected on 01.09.2023. It's a matter of fact that we have not received a request for re-examination by the French Dublin Unit. Therefore, we assume that France has carried out the asylum procedure of a/m person in own responsibility respectively issued a residence permit for the person concerned which would mean a cessation of Austria's responsibility.

In this context we may kindly ask you to consider France as the responsible Member State in the meaning of the Dublin III Regulation and the Republic of Austria does not deem itself to be responsible for taking back a/m person.” (administratief dossier, stuk 79).

Een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, lid 2, en 13 van de Dublin III verordening wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Verzoeker voert (in het tweede middel) een schending aan van de artikelen 7, 51/5, §4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar arrest nr. 312 626 van 5 september 2024 van de Raad. Hij stelt dat de bestreden beslissing onwettig is omdat daarin ten onrechte wordt vermeld dat hij het grondgebied van België moet verlaten en dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd. Tenslotte wijst verzoeker op een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing waar deze enerzijds stelt dat hij het grondgebied van de Schengenstaten moet verlaten en anderzijds stelt dat hij zal worden overdragen aan de Franse autoriteiten.

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een overdrachtsbesluit is in het kader van de Dublin III verordening. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet, en de pertinente verwijzing naar artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening, geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, §3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt verder:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Hieruit blijkt dat de term *“bevel om het grondgebied te verlaten”* correct wordt gehanteerd in het geval van een verzoeker om internationale bescherming die moet worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, zoals *in casu*.

Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de beslissing niet kan worden beschouwd als een terugkeerbesluit, zoals bedoeld in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit niets blijkt met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van één van de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen, hetgeen een uitvoering in intern recht vormt van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, is een terugkeerbesluit zoals voorzien in artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn, dit is de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn is *“terugkeer”* het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten, *quod non in casu*. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft om die reden geen betrekking op de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben.

Tenslotte, waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar er wordt gesteld dat verzoeker *“het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*, merkt de Raad op dat uit het geheel van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker zal worden overgedragen aan de bevoegde Franse autoriteiten. Aangezien de Franse autoriteiten hebben ingestemd in de terugname, wordt verzoeker in

het bezit gesteld van een doorlaatbewijs en beschikt hij bijgevolg “over de documenten die vereist zijn” om zich naar een Schengenstaat te begeven.

Een schending van de artikelen 7, 51/5, §4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Verzoeker voert (in het tweede onderdeel van het eerste middel) een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het EU-Handvest, van artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III verordening, van de formele motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, het voorzorgsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Hij wijst erop dat Frankrijk al jaren kampt met een groeiende toestroom van migranten en personen die om internationale bescherming verzoeken, waardoor Frankrijk een strikt beleid van ontrading en controle op immigratie voert, wat ten koste gaat van de kwaliteit en de doeltreffendheid van hun asielsysteem en de opvangomstandigheden. Verzoeker stelt dat hij niet aan Frankrijk kan worden overgedragen omdat het Franse opvangsysteem systeemfouten zou bevatten en de Franse asielprocedure niet zou voldoen aan de standaarden van het Europees en internationaal recht. Hij betoogt dat de bestreden beslissing berust op een onvolledige lezing van het AIDA-rapport. Om het vijandig beleid van Frankrijk ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming aan te tonen, verwijst hij ook naar een recent wetsontwerp om de immigratie te controleren dat op 26 januari 2024 werd aangenomen. Tevens verwijst hij naar het arrest nr. 303 401 van 19 maart 2024 waarbij de Raad tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een bijlage 26^{quater} naar Spanje is overgegaan. Tenslotte verwijst verzoeker naar het actueel politiek klimaat in Frankrijk ten aanzien van vreemdelingen en naar de partijprogramma's van de rechtse partijen die momenteel in het parlement de meerderheid van de zetels hebben.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Frankrijk, vermits hij in dat land op 26 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de Franse autoriteiten zich op 7 februari 2025 akkoord hebben verklaard met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk

vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van verzoeker door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het EU-Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie, waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het EU-Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het EU-Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die

tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu kan verzoeker, gelet op wat er in de lijvige bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de relevante elementen met betrekking tot het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in Frankrijk niet naar behoren heeft onderzocht.

Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublingehoor. Hij steunde zich bij zijn beoordeling ook op het geactualiseerde landenrapport voor Frankrijk ("*Country Report France – 2023 update*", laatste *update* op 24 mei 2024) zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de '*European Council on Refugees and Exiles*' (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (hierna: het AIDA-rapport)._

Door te verwijzen naar recente nieuwe wetgeving om de immigratie te controleren en naar het actueel politiek klimaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij in Frankrijk na overdracht zal worden geconfronteerd met tekortkomingen in de asielpcedure of de opvang, laat staan met tekortkomingen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zal bereiken, als bedoeld in de punten 90 en 91 van het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2017.

In de mate dat verzoeker citeert uit het AIDA-rapport om de tekortkomingen in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangvoorzieningen in Frankrijk aan te kaarten, merkt de Raad op dat de citaten die verzoeker weergeeft volledig overeenkomen met het AIDA-rapport (*update* van 24 mei 2024) waarnaar ook verweerder in de bestreden beslissing verwijst. De verweerder heeft dit rapport op uitgebreide wijze onderzocht en hierover in de bestreden beslissing op duidelijke wijze gemotiveerd. Verzoeker gaat echter in het geheel niet in op de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verweerder, houdt niet in dat verweerder zijn beoordelingsbevoegdheid op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben uitgeoefend.

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Frankrijk, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen concrete andere informatie aan die aanleiding kan geven tot een andere zienswijze. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming, die op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III verordening aan Frankrijk worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de asielpcedure of opvang.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Frankrijk geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder de bepaling van artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III verordening schond of dat hij disproportioneel optrad door te besluiten dat ondanks de vaststellingen dat er in Frankrijk, net zoals in België en alle andere landen van de Europese Unie, wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang van vreemdelingen, nog verbeterpunten zijn, Frankrijk toch als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kan worden aangeduid.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentwerking hebben.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het EU-Handvest, van artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III verordening en van de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het voorzorgsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoeker voert (in het derde onderdeel van het eerste middel) een schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest en van artikel 22 van de Grondwet. Hij stelt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België, meer bepaald zijn relatie met zijn meerderjarige broer aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en die een onbeperkt verblijfsrecht geniet. Hij legt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift de Belgische verblijfskaart van zijn broer voor.

Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 23.01.2025. De betrokkene verklaart religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene zijn partner bevindt zich niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaart een meerderjarige broer met subsidiaire bescherming in België te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

(...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broer zich hier bevindt. Hij stelt al sinds Afghanistan in België te willen wonen. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. De betrokkene stelt dat er daar niets slechts is, maar dat als hij zin heeft om ergens te wonen, hij daar naartoe gaat. Hij stelt van België te houden.

(...)

Wat betreft de verklaringen dat zijn broer subsidiaire bescherming in België heeft (DVZ, vraag 19 & 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene gehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Franse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder

wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013."

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij als meerderjarige niet kan beschouwd worden als gezinslid, zoals bedoeld in artikel 2(g) van de Dublin III verordening, van zijn eveneens meerderjarige broer. Verder merkt de Raad op dat in het licht van artikel 8 van het EVRM relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). *In casu* wordt geen dergelijke afhankelijkheidsband aangetoond. Verzoeker brengt ook bij onderhavig verzoekschrift geen enkel stuk bij waaruit een bijzondere graad van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer in België blijkt. Artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule), van de Dublin III verordening verleent aan verweerder een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Deze bepalingen houden echter geen verplichting in, maar zijn een discretionaire bevoegdheid. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verweerder, houdt niet in dat verweerder zijn beoordelingsbevoegdheid op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben uitgeoefend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest en van artikel 22 van de Grondwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Verzoeker werpt in het verzoekschrift ook nog een schending op van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 1, 2, 3, 19 en 48 van het EU-Handvest en van de artikelen 7, 9 en 17 van de Dublin III verordening maar licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat dit onderdeel van het middel *prima facie* onontvankelijk is.

2.11. Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen rechtsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. De aangevoerde middelen zijn *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.12. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftieng door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

K. VERKIMPEN

De voorzitter,

V. HOEFNAGELS